

„Zdaj smeš!“ mu šepne dekle sredi sobe; vrti se na bosih nogah, iztezaje roke, prav kakor bi se lovila ž njim, ter si pripeva z rahlim, pridušenim glaskom. Medleč smehljaj igra ž njenih na fantova usta.

In spet mora Janez zapreti oči; pa tudi če bi goljufal, bi bilo zaman, ker se je skrila očem za končnico. Toda on ne zna goljufati, premlad je še!

Včasih pride Galjot pod večer, da se vrneti s hčerjo. On in zdravnik povesta, kar je novic po svetu; ali Janez ju sam ne izprašuje. Gad ve, da pride, kar mora priti; danes ali jutri, svoboda jaše na rdečem konju s solncem vštric ter vihti upajočim bandero izpolnitve. In kdor ima gadja ušesa in gadje oči, sliši v kamenju stok in v vetru vriskanje, on vidi v majskem nakitju gor in dolin blesketanje strasti, s katero se pne ta uboga, krasna zemlja svoji veliki pravdi naproti.

(Konec prihodnjic.)

Stano Kosovel:

Pozna jesen.

Kje si, kje si? Tam zunaj vihra vije,
deževne kaplje kot mrtvaški glasi
na moje okno trkajo počasi.
Katero solnce zdaj na tebe sije,
kakšni pletó se zdaj pred tabo časi?

Po mojem vrtu hladna smrt se šeta
in davi še poslednje krizanteme,
ki so vse blede in od groze neme.
O kakšna tebe spremljajo dekleta,
čigave zdaj uživaš ti objeme?

Kje si, kje si? Iz stolpa ura bije
enakomerno, tiho in počasi.
In srce to ne ve, kam naj se skrije,
da mi jesen še njega ne ugási.

